

Nu kan het feest echt beginnen!

Ik kijk door het raam. Een beetje verderop in de straat zie ik de auto van tante Wilma en nonkel Fons staan. Zoals altijd een kwartier te vroeg. Ze blijven in de auto zitten wachten tot het tijd is. Net voor ze aanbellen hebben ze nog eens, voor de zoveelste keer, op hun horloge gekeken om te verifiëren dat het nu echt tijd is om op het feest te verschijnen.

Ik kijk de laatste details na en ga nog even met een handdoek door de glazen.

De deurbel gaat.

Nog voordat de deur helemaal geopend is, roept tante Wilma al: "Proficiat!".

Haar stem klinkt twee toonaarden hoger. Een beetje overdreven waardoor het nep en onoprecht bij mij overkomt. Waarom doet ze dat eigenlijk? Je kan ook proficiat zeggen op een normale manier.

Ze grijpt mijn hand vast en knijpt mijn vingers pijnlijk bijeen. Terwijl ze met haar andere hand een enveloppe in mijn hand steekt. Daarbovenop geeft ze me drie natte zoenen die alleen een oude tante kan geven. Je voelt het nat over je wang naar beneden glijden tot aan je kaaklijn. Als kind veegde ik die natte zoen direct af, tot groot jolijt van mijn nonkel. Nu ik ouder ben, doe ik dat uit respect toch maar niet meer.

Ik heb er nog nooit aandacht aan besteed maar doet ze dat bij iedereen of enkel bij mensen die ze heel graag heeft? Of net bij mensen die ze niet graag heeft en zo hoopt de volgende keer subtiel genegeerd te worden bij het verplichte begroetingsritueel.

Ik snap niet dat nog niemand haar gewezen heeft op de etiketteregels hieromtrent. Heeft ze nu nog steeds niet door dat die kussen eigenlijk voor de sier zijn. Je raakt gewoon elkaars wang aan en maakt een smak geluid en hoe meer kapsones je hebt, hoe verder verwijderd van de wang de kus wordt uitgewisseld. Enkel het smak geluid blijft over en dan zelfs in een afgezwakte vorm, niet met de volledige lippen ver vooruit getuit maar enkel een klein beetje met de lippen bewegen, niet overdrijven met de smak. Het wordt dan meer een smek smek in plaats van een smak smak.

Nonkel Fons staat al te trappelen om mij ook proficiat te wensen. Hij doet dat niet door zijn stem te verheffen maar ter compensatie voor de schelheid van de stem van zijn vrouw, haalt hij zijn diepste basstem boven. Terwijl neemt hij mijn schouders tussen zijn handen en duwt zo hard alsof hij me terug in elkaar wil duwen naar een kleinere ik. Als hij me loslaat moet ik even alle botten terug op zijn plaats laten komen. Gelukkig heeft hij me geen hand gegeven, mijn handbeentjes zouden verbrijzeld zijn.

Ik begeleid hen naar de woonkamer.

Ik verdenk hen ervan met opzet zo vroeg te verschijnen zodat ze een strategische plaats kunnen innemen om elk gesprek goed te kunnen volgen en zo geen enkele roddel hoeven te missen.

Ik hang hun jassen weg en vraag wat ze graag willen drinken.

“Speelt geen rol,” antwoordt mijn nonkel, “als er maar alcohol in zit.”

In principe wist ik het antwoord al, hij zegt dit elke keer. Hij denkt dat dit grappig is, maar zonder publiek lacht niemand.

Ik geef hem een trappist en mijn tante een cavaatje, zoals ze dat hautain met handgebaar langs de neus weg zegt.

Twee jaar geleden had ik de fout gemaakt om eens ‘alternatief’ te doen en alcoholvrije cocktails in huis te halen voor mijn feestje. Dat was mijn beste dag niet: “Een feest zonder alcohol is toch geen feest!” Joelden de nonkels en tantes in koor. Duidelijk een generatieprobleem.

Als de plichtplegingen achter de rug zijn en er mij geen onderwerpen meer te binnen schieten om over te praten, is ‘het weer’ altijd een dankbaar onderwerp, maar helaas beperkt in tijd. Een half uur over het weer praten kan niemand tenzij je Frank Deboosere heet.

Ik kruis mijn vingers en doe een schietgebedje dat de volgende gast snel aanbelt voordat de onwennige stilte aan de beurt is.

Nonkel Fons lost dat op door zijn mening in verband met mijn relatiestatus, zijnde single, nog eens onder mijn neus te duwen. Alsof een vrouw geen bestaansreden heeft zonder man.

De deurbel gaat.

Dat zal tante Lisa zijn.

In het dorp heeft ze de bijnaam ‘zatte Lisa’. Onterecht kan ik u verzekeren, ze drinkt niet zo veel, althans nu niet meer. Enkele jaren geleden is ze haar rijbewijs drie maanden kwijtgespeeld omdat ze te veel alcohol in haar bloed had. Sindsdien gaat ze te voet als ze van plan is een druppel alcohol te drinken en drinkt ze ook aanzienlijk minder. “Op twee benen sta je minder stabiel dan op vier wielen”, slaat ze vriendelijk dat vijfde glas af.

Aangezien schoenen een wezenlijk attribuut voor je outfit zijn en met hoge hakken 10 kilometer wandelen niet zo vlot gaat, vertrekt tante Lisa thuis, chique uitgedost met daaronder stevige wandelschoenen en neemt ze in een rugzak haar stiletto’s mee. Het ziet er een beetje marginaal uit, maar daar trekt ze zich niets van aan. “Wie weet wordt dit ooit de nieuwe mode en dan ben ik de trendsetter geweest.” lacht ze opmerkingen erover weg. Zodra ze de deur binnenstapt, verwisselt ze haar comfortabele schoenen met schoenen die perfect passen bij haar outfit. Een metamorfose simpelweg door een schoenenwissel.

Soms heeft tante Lisa een chauffeur maar dat is nooit op voorhand geweten. Ze heeft het moeilijk om een man lang genoeg boeiend te vinden om twee jaar na

elkaar met dezelfde te verschijnen. Ik moet toegeven dat het wel altijd mannen zijn die rechtstreeks uit een modemagazine geplukt lijken te zijn en meestal dus ook 20 jaar jonger dan zij. Veel inhoud zit er helaas niet in, daarom dat ze waarschijnlijk ook niet zo lang meegaan. "Tante Lisa is de rijinstructeur" wordt er elke keer al smalend gelachen als ze het feest verlaat met haar jonge hengst.

Ik open de deur.

Naast tante Lisa staat een oudere man met een hoed. Ik herken hem meteen, mijn vroegere leraar aardrijkskunde in het college.

"Mijnheer Dieltjens, kom binnen," begroet ik hem hartelijk.

We kunnen nu al van een stijlbreuk spreken: in plaats van leerlingen mee te nemen komt ze nu met een leraar af.

Ik neem hun jas aan en de hoed van mijnheer Dieltjens. Ik sta een beetje rond te draaien met die hoed in mijn handen.

Ik ben niet voorzien op een hoed.

Ik krijg een flashback naar het huis van mijn grootvader, daar stond een kapstok met een plaats voorzien om je hoed te leggen. Wat handig! Maar wie draagt er nog een hoed dezer dagen?

De plaats waar ik hem leg, drukt een soort respect uit voor de hoeddrager. Je kan dat niet zomaar ergens neergooien en zeker niet gewoon aan de kapstok hangen. Ik schuif mijn sleutels in de bovenste lade van het kastje op de gang en leg de hoed erop. Een ereplaats voor de hoed.

Ondertussen hebben tante Lisa en Mijnheer Dieltjens al handen en kussen uitgewisseld met tante Wilma en nonkel Fons. Ik zie tante Wilma haar ogen blinken terwijl ze naar mijnheer Dieltjens kijkt, ze is danig onder de indruk van hem.

En dan zegt nonkel Fons heel droog: "Pol, ik wil je eens iets vragen, ik mag toch Pol zeggen he?"

"Ja, natuurlijk!" lacht mijnheer Dieltjens.

"Had jij geen relatie met ons Wilma voordat ik haar van je afgesnoept heb?"

Mijnheer Dieltjens wordt rood tot achter zijn oren en tante Wilma schuifelt op haar stoel en lacht zenuwachtig.

"Ja, ik moet je daar nog altijd een mep voor verkopen." lacht mijnheer Dieltjens. Gelukkig blijft het bij woorden.

Normaal wacht ik tot nonkel Jos aankomt om met de lekkere hapjes te starten. Maar niet dit jaar! Het zal nonkel Jos leren ons altijd te laten wachten.

Ik vul de chips en de kaasblokjes nog eens bij en trek me terug in de keuken om de hapjes in de oven te zetten. Het is een excuus om even weg te zijn van het gebabbel. Eigenlijk vind ik feestjes niet zo leuk.

Voor wie geef ik dan een feestje? Voor mezelf of voor de anderen?

Ik had getwijfeld of ik nog wel een feest zou geven. Zelf word ik nooit uitgenodigd, of toch niet spontaan.

Familiefeesten, daar kunnen ze me niet van uitsluiten, dan ben ik het noodzakelijk kwaad. Er komt altijd een verkramptheid naar boven om de schone schijn hoog te houden. Zolang het alcoholgehalte binnen de perken blijft, verloopt alles vredig en beschaafd.

Maar zelfs mijn vrienden nodigen mij nooit uit en ze komen ook nooit naar mijn feestjes.

Feestjes is iets voor koppels, als vrijgezel hoor je daar niet bij, de tafelschikking kan dat niet hebben, zullen we maar denken.

Misschien organiseren mijn vrienden nooit feestjes, dat zou verklaarbaarder zijn waarom ik niet uitgenodigd word.

Ik ben goed gezelschap en ik heb een natuurlijke flair om mij in elk gesprek staande te houden en anders zwijgen is winter en zomer goed.

Wanneer begint een feest? Als de eerste gast aankomt of als iedereen er is?

Voor nonkel Fons start het feest als hij de eerste versnaperingen in zijn mond gestoken heeft.

Van tante Wilma mag hij echter geen chips eten: "te veel zout, dat is niet goed voor zijn hart", zegt ze terwijl ze net boven haar borsten een paar keer klopt. Ze heeft het kommetje strategisch verplaatst zodat zij er wel gemakkelijk bij kan en ze geregeld iets in haar mond kan steken.

"Dan zwijgt ze tenminste even", knipoogt nonkel Fons naar mij.

Ook van de kaas moet hij afblijven: "dan kan hij morgen niet meer naar de grote wc gaan".

Zo heeft tante Wilma op alles commentaar wat hij wil eten. Ze spreekt over hem alsof hij er niet bij is terwijl hij gewoon naast haar zit. Alsof ze over een kind spreekt dat niet snapt dat je het over hem hebt.

Is dat om mij duidelijk te maken hoe je een man kort moet houden en de baas moet spelen? Of wil ze zo duidelijk maken dat mannen erger zijn dan kinderen en je hen constant in het oog moet houden en zeggen wat wel en niet mag.

Ik hoop alleen dat de man die ik zal tegenkomen al zindelijk en welopgevoed is, zodat ik me daar niet meer mee bezig moet houden.

De oven laat weten dat de hapjes klaar zijn. Ik schik ze op de schaal die ik drie jaar geleden cadeau gekregen heb van tante Wilma. "Dan heb je iets fatsoenlijks om je hapjes op te serveren", had ze gezegd.

Mijn moderne houten serveerplank was niet in de smaak gevallen bij haar. Het was een schande, het vet trekt in de plank en je kan die maar één keer gebruiken want het hout is doordrongen met de smaak van het eerste gerecht dat je erop serveert. "Dat ze zoiets daarvoor durven verkopen!" had ze verontwaardigd uitgeroepen en het jaar daarop stond ze met een roestvrij stalen serveerschalen set voor de deur.

Ik zet de schotel met hapjes op de salontafel.

Nonkel Fons schoof al op het puntje van zijn stoel als hij mij zag binnenkomen. En grabbelt nu als eerste naar de ovenhapjes. Voordat tante Wilma hem ervan kan weerhouden heeft hij er al één in zijn mond en een tweede in zijn hand.

De deurbel gaat. Ik kijk op mijn horloge.

Het feest is nog maar twintig minuten aan de gang.

Nonkel Jos en zijn derde vrouw denken: hoe later op de avond, hoe schoner het volk, en komen steevast een half uur tot een uur te laat, zonder zich ervoor te schamen. Of gunnen ze mij ook mijn kwartier roem? Want ogenblikkelijk verandert de sfeer als ze binnenkomen. Het universum begint anders te draaien, alsof zij de eregasten van het feest zijn. En als dat nog niet genoeg is, roept nonkel Fons: "Nu kan het feest echt beginnen!"

Voor mij is nu het feest gedaan.

Ik tel de centen die ik dit jaar opgehaald heb. Is dat het waard om feest te vieren met mensen die je liever niet in je huis hebt?